

ISBN: 978-960-89535-4-3

Η Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Σάββατο
27 Σεπτεμβρίου 2008

ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ
ΣΑΜΠΑΝΙΑ
1789 - 1840

Σεμινάριο Ενημέρωσης
των νέων Εκπαιδευτικών των Λεοντείων Λυκείων

Η Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

(Σάββατο 27 Σεπτεμβρίου 2008
Λεόντειο Λύκειο Νέας Σμύρνης)

Έχοντας την πεποίθηση ότι ο Μαριανός Παιδαγωγός
«ασκεί την αποστολή του ζώντας με πίστη
τη μοναδική του κλήση στο χώρο του σχολείου,
με επαγγελματική ευσυνειδησία και με ένα αποστολικό σχέδιο
για την ολοκληρωμένη διαπαιδαγώγηση του ανθρώπου»,
ελπίζουμε ότι η ενημέρωση και η ανταλλαγή απόψεων κατά το Σεμινάριο αυτό
αποτελέσαν έναυσμα για τη βαθύτερη κατανόηση και βίωση
της Παιδαγωγικής μας Αποστολής
και ότι θα μας βοηθήσουν ακόμα περισσότερο να βαδίσουμε μαζί,

**Μοναχοί και Λαϊκοί,
προς το κοινό μας όραμα.**

Οι Γενικοί Διευθυντές

**Λεοντείου Λυκείου
Νέας Σμύρνης
αδ. Ματθαίος Λεβαντίνος**

**Λεοντείου Λυκείου
Πατησίων
Δημήτριος Κώστας**

Οι δάσκαλοι προσεύχονται

Κύριε Ιησού Χριστέ.

Διδαξέ με να καταλαβαίνω τους μαθητές μου, ν' ακούω υπομονετικά ό,τι έχουν να πουν και ν' απαντώ ευγενικά σε όλες τις ερωτήσεις τους. Προφύλαξέ με να μη τους διακόψω, όταν διατυπώνουν μια σκέψη τους και να μη τους φέρομαι αυτίομα.

Εοήθησέ με να μη πλητώνω τα αισθήματά των μαθητών μου. Φύλαξέ με να μη τραυματίζω τη φιλοτιμία τους. Να μη τους τιμωρώ σε ώρες εξάφνης και ορής, αλλά με ηρεμία και πρασιότητα να τους νουθετώ.

Εδήησέ με, ώστε σε κάθε στιγμή και κάθε ώρα να δείχνω με το παράδειμά μου, με όλα όσα λέω και πράττω, ότι * εντιμότητα δημιουργεί πραγματική ευτυχία.

Κάνε με να παραβλέπω τα μικρά και ασήμαντα σφάλματά των μαθητών μου και βοήθησέ με να κοιτάζω τα καλά έργα που κάνουν. Δώσε μου την κατάλληλη λέξη για ένα δίκαιο έπαινό τους.

Εοήθησε με να συμπαραστέκομαι στους μαθητές μου, να τους φέρομαι όπως ταιριάζει στην ηλικία τους και να μην έχω υπερβολικές απαιτήσεις από αυτούς.

Να τους βοηθώ στην πραγμάτωση όλων των καλών επιθυμιών τους και να έχω το θάρρος να θυσιάζω τα «θέλω» μου, όταν πρόκειται για τη δική τους προκοπή.

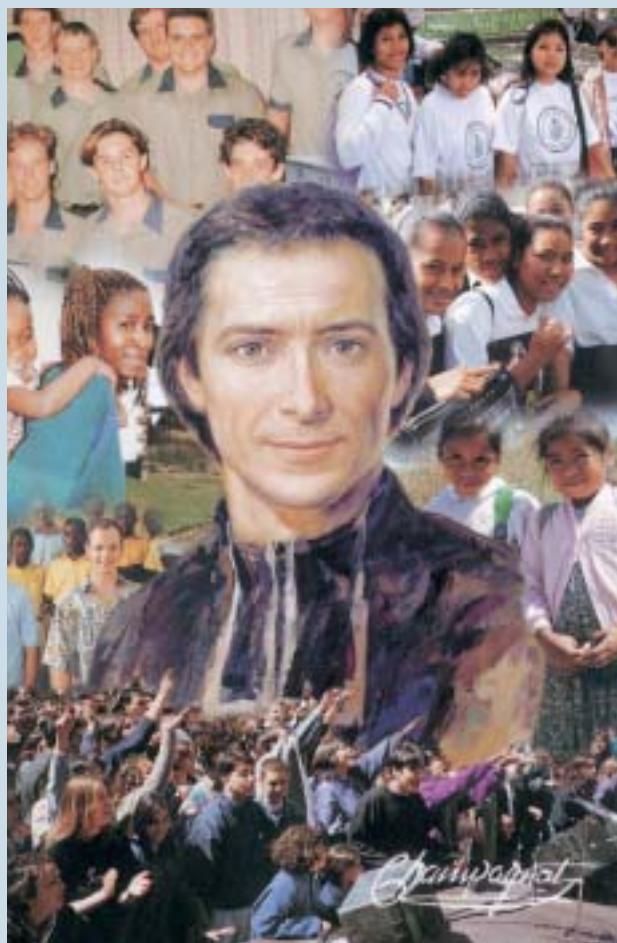
Χριστέ μου, αξίωσε με να τους προσφέρω ένα αυθιτικό χριστιανικό παράδειγμα, ώστε να έχουν μια ένθεση εκτίμηση προςμένα. Και προσιάντων Ξοένα να εβρονται και το ατιο θέλημά Σου.

Με όλα τα δώρα της αϊασης Σου, ω παντοδύναμε Κύριε, δώσε μου αυτοέλεχο, σύνεση, ηρεμία, διάθεση να συγχωρώ και οϊαθεροσιότητα.

Αμήν

ΠΡΟΒΟΛΗ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΟΡΑΜΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ ΣΧΑΜΡΑΓΝΑΤ»

Επιμέλεια προβολής:

αδ. Ιγνάτιος Καπετάνιος – Φιλιππούσης Γεώργιος

20 Μαΐου 1789: στη Γαλλία, στο χωριό Rosay της κοινότητας Marlhès, γεννιέται ο Μαρκελλίνος Champagnat. Το Marlhès βρίσκεται σε μια περιοχή με δραματικά χαμηλό πολιτισμικό επίπεδο: η πλειονότητα των νέων και των ενηλίκων είναι αναλφάβητοι.

Είναι το ένατο παιδί μιας αγροτικής οικογένειας, η οποία προσπαθεί να επιβιώσει στα δύσκολα χρόνια της Γαλλικής Επανάστασης. Οι γονείς του, καλοκάγαθοι χωρικοί και πιστοί χριστιανοί, έχουν την εκτίμηση όλων όσων τους γνωρίζουν. Μέσα σ' αυτό το χριστιανικό περιβάλλον αναπτύσσεται από πολύ νωρίς μέσα του η αγάπη για την Παναγία και συχνά προσεύχεται σ' Εκείνη.

Η φοίτηση του Μαρκελλίνου στο σχολείο αποδεικνύεται πολύ δυσχερής, λόγω έλλειψης ικανών δασκάλων. Μετά από μια και μόνη ημέρα παραμονής του στο σχολείο του χωριού, αρνείται να επιστρέψει, επηρεασμένος βαθιά από τη βίβλαση συμπεριφορά του δασκάλου του προς έναν άλλο μαθητή. Αποφασίζει τότε να αφοσιωθεί στις εργασίες του οικογενειακού αγροκτήματος.

Ακολουθώντας το κάλεσμα του Θεού, αποφασίζει στα 15 του χρόνια να γίνει ιερέας και το 1805 αποχαιρετά την οικογένειά του, εγκαταλείπει το χωριό του και εισέρχεται στην ιερατική σχολή. Εκεί, αργότερα, λαμβάνει μέρος με μερικούς συναδέλφους του στη δημιουργία μιας μικρής αδελφότητας, που θα έχει ως κύριο στόχο τη διάδοση της πίστης και της αφοσίωσης στην Παναγία.

Στις **22 Ιουλίου 1816**, χειροτονείται ιερέας και αμέσως μετά διορίζεται βοηθός εφημερίου σ' ένα αγροτικό χωριό. Στη διάρκεια της αποστολής του εκεί, δείχνει μια ιδιαίτερη προτίμηση για τα παιδιά, τα οποία με ευχαρίστηση τρέχουν στις συγκεντρώσεις του, για να τον ακούσουν να τους μιλά για το Θεό. Συχνά έλεγε: *“Δεν μπορώ να δω ένα παιδί χωρίς να του πω πόσο ο Θεός το αγαπάει.”*

Στα **τέλη Οκτωβρίου του 1816** καλούν το Μαρκελλίνο στο προσκέφαλο του δεκαεφτάχρονου Jean-Baptiste Montagne, ο οποίος είναι ετοιμοθάνατος και αγνοεί εντελώς την ύπαρξη του Θεού και τις αλήθειες της θρησκείας μας. Μέσα στα μάτια αυτού του εφήβου ο Μαρκελλίνος διακρίνει τις φωνές απόγνωσης χιλιάδων άλλων νέων, θυμάτων μιας πνευματικής φτώχειας.

Από το γεγονός αυτό γεννιέται μέσα του μία ιδέα και ταυτόχρονα ένα κάλεσμα από το Θεό: *“Μας χρειάζονται δάσκαλοι μοναχοί, για να φωτίσουμε το πνεύμα του λαού μας. Μας χρειάζονται χριστιανικά σχολεία. Ο Θεός το θέλει!”*

Στις **2 Ιανουαρίου του 1817**, ο Μαρκελλίνος συγκεντρώνει τους δύο πρώτους Αδελφούς – μαθητές του. Έτσι το La Valla γίνεται η κοιτίδα των Μαριανών Αδελφών.

Οι πρώτοι Αδελφοί είναι νέοι αγρότες, στην πλειονότητά τους από 15 έως 18 χρονών. Ο Μαρκελλίνος μεταλαμπαδεύει σ' αυτούς τους νέους ανθρώπους τον παιδαγωγικό

και αποστολικό του ενθουσιασμό. Πολύ γρήγορα τους στέλνει στα πιο απομακρυσμένα χωριουδάκια της ενορίας, για να διδάξουν στα παιδιά τις στοιχειώδεις θρησκευτικές γνώσεις και τα πρώτα στοιχεία ανάγνωσης και γραφής.

Στα **1824** η μικρή κοινότητα μεγαλώνει. Ο Μαρκελλίνος χτίζει σε μια μικρή κοιλάδα κοντά στην πόλη Σεν Σαμόν ένα ευρύχωρο κτήριο και το ονομάζει «**Παναγία του Ερμιτάζ**».

Με το χρόνο θα αποτελέσει την καρδιά ενός δικτύου δημοτικών σχολείων, που θα αυξάνονται ολοένα και θα οργανώνονται όλο και καλύτερα. Κοινή διαπίστωση της τοπικής γαλλικής κοινωνίας είναι ότι, όπου οι Μαρριανοί ανοίγουν ένα σχολείο, τα παιδιά αλλάζουν ριζικά.

Από το Ερμιτάζ θα αναβλύσει και η ιεραποστολική διάσταση του Τάγματος. Στα 1836, ο Μαρκελλίνος στέλνει τους πρώτους Αδελφούς Ιεραποστόλους στην Ωκεανία.

Όταν πέθανε ο πατέρας Champagnat, **στις 6 Ιουνίου 1840**, το έργο του αριθμούσε 30 δόκιμους και 290 Αδελφούς, οι οποίοι διοικούσαν 48 σχολεία. Ανακηρύχθηκε Άγιος της Καθολικής Εκκλησίας στις **18 Απριλίου 1999**.

Φεύγοντας από τη ζωή ο Άγιος Μαρκελλίνος άφησε πίσω του ένα χριστιανικό και παιδαγωγικό έργο, που είναι διαχρονικό. Βασικές αρχές του είναι:

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Διαπαιδαγωγούμε κυρίως ζώντας κοντά στα παιδιά και στους νέους, δείχνοντας προσωπικό ενδιαφέρον για τις ανάγκες του καθενός. Τους αφιερώσουμε χρόνο προσπαθώντας να γνωρίσουμε προσωπικά τον καθένα τους.

Η ΑΠΛΟΤΗΤΑ

Η απλότητά μας εκφράζεται κυρίως μέσα από σχέσεις αληθινές, ειλικρινείς. Στην απλότητα, βέβαια, προσθέτουμε την ταπεινοφροσύνη και τη μετριοφροσύνη.

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η μεγάλη επιθυμία του Μαρκελλίνου ήταν οι σχέσεις μεταξύ μας και με τους νέους να είναι όπως αυτές μιας οικογένειας, όπου βασιλεύει η αγάπη. Παντού, όπου κι αν είμαστε, αναλαμβάνουμε να οικοδομήσουμε μια κοινότητα.

Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μέσα στη σύγχρονη κοινωνία της υπερκατανάλωσης και της σπατάλης, μαθαίνουμε στα παιδιά και στους νέους την αξία της εργασίας.

Η ΑΜΙΛΛΑ

Η άμιλλα για τον πατέρα Champagnat είχε την αξία μιας προσπάθειας να ξεπεράσει κανείς τον εαυτό του και όχι να στραφεί εναντίον των άλλων.

 Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ο δάσκαλος διαπαιδαγωγεί με την αγάπη του· τη χριστιανική αγάπη που διδάσκει την επιείκεια, τη συγγνώμη και το σεβασμό.

 Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Σ' ένα Μαρριανό σχολείο, η αλληλεγγύη καλλιεργεί αισθήματα γενναιοδωρίας, συμπαρίσταται και βοηθά όσους έχουν ανάγκη, ευαισθητοποιεί στα προβλήματα του πλησίον και καταπολεμά τη δυστυχία σε όλες τις μορφές της, μέσα και έξω από το σχολικό χώρο.

 ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Η Παναγία είναι για μας, όπως ήταν και για το Μαρκελλίνο, το άριστο πρότυπο του Μαρριανού εκπαιδευτικού. Η πορεία της Παναγίας είναι μια πορεία μέσα στην πίστη. Μέσα σε όλα τα σχέδιά μας, σε ό,τι κι αν κάνουμε, έχουμε ως πρότυπο την Παναγία, ώστε να φέρουμε τη γέννηση του Χριστού στις καρδιές των νέων:

“Τα πάντα στον Ιησού διαμέσου της Παναγίας.

Τα πάντα στην Παναγία για τον Ιησού.”

ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΟΜΑΔΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

“Η Παιδαγωγική Αρχή της Παρουσίας”

Εισηγητές:

αδ. Ματθαίος Λεβαντίνος – Δεσύπρης Νικόλαος

Θα θέλαμε καταρχάς να ευχηθούμε σε όλες και σε όλους καλή δύναμη και κουράγιο στην εκτέλεση του σημαντικού διδακτικού και παιδαγωγικού σας έργου κατά τη νέα σχολική χρονιά. Μας χρειάζεται, αναμφίβολα, και η δύναμη και το κουράγιο, μια και οι προσπάθειές μας είναι συνεχείς και αποβλέπουν στο καλό των μαθητών και των μαθητριών μας. Άλλωστε, αυτό το καλό των μαθητών μας έχουμε καθημερινά στο νου μας, αυτό ήταν και το βασικό μέλημα του ιδρυτή μας, του Αγίου Μαρκελλίνου Champagnat, και αυτό εξακολουθεί να είναι ο κύριος και ανώτατος στόχος του Μαρριανού Σχολείου.

Το στόχο αυτό υπηρετεί κατεξοχήν η Μαρριανή παιδαγωγική αρχή της Παρουσίας. Σε τι συνίσταται όμως αυτή η αρχή και πώς νοείται αυτή η παρουσία;

Καταρχάς, είναι απαραίτητο να γίνει αντιληπτή η παρουσία με δύο μορφές:

α) ως *φυσική*, δηλαδή ως συνεχής – κατά το δυνατόν – θέση του δασκάλου ή του καθηγητή ανάμεσα στα παιδιά στους διάφορους χώρους και στις ποικίλες στιγμές της μαθητικής τους ζωής. **β)** ως *ψυχική*, δηλαδή ως ζωνρό και ειλικρινές ενδιαφέρον για την πρόδός τους στα μαθήματα, για τις τυχόν δυσκολίες τους στο σχολείο αλλά μερικές φορές και έξω από αυτό.

Όπως καταλαβαίνουμε, η αρχή αυτή είναι τόσο βασική για την ορθή εκτέλεση του έργου μας, ώστε αποτέλεσε εξαρχής το κύριο μέλημα του Αγίου Μαρκελλίνου. Για να εκπαιδεύσει σωστά τους πρώτους Αδελφούς, μοιράστηκε μαζί τους τη φτωχική τους στέγη κρίνοντας ότι η παρουσία του ανάμεσά τους ήταν απαραίτητη. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικά τα λόγια που είπε αργότερα στους νέους Μαρριανούς Αδελφούς – εκπαιδευτικούς: «*Η επίβλεψη των παιδιών αποτελεί καθήκον του δασκάλου που, για να το εκτελέσει, χρειάζεται να κάνει πολλές θυσίες... Για να διαπαιδαγωγήσουμε ένα παιδί, πρέπει πρώτα να κερδίσουμε το σεβασμό και τη συνειδητή υπακοή του. Αυτό θα το πετύχουμε με την αρετή μας, με τα πατρικά αισθήματα που του εκφράζουμε σε κάθε ευκαιρία, αλλά, πάνω απ' όλα, με τη συνεχή παρουσία μας κοντά του και με το καλό παράδειγμα που του δίνουμε, διότι οι πράξεις πείθουν τους νέους πολύ περισσότερο από όσο τα λόγια και οι ουστάσεις*».

Πώς θα πετύχουμε όμως τη σωστή εφαρμογή της αρχής της παρουσίας και με ποιό τρόπο θα βρισκόμαστε κοντά τους, χωρίς να εμποδίζουμε την ανάπτυξη της προσωπικότητας των παιδιών και την καλλιέργεια της υπευθυνότητάς τους; Καταρχήν, επιδιώκουμε να επικρατεί σε όλους τους χώρους του σχολείου μας ένα κλίμα ηρεμίας, εγκαρδιότητας και αλληλεγγύης και, κυρίως, μια ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης που θα οδηγήσει στην αλληλοεκτίμηση και στην ειλικρίνεια των σχέσεων μεταξύ εκπαιδευτικού και μαθητή. Άλλωστε, ας μην ξεχνάμε ότι ο κάθε μαθητής και η κάθε μαθήτρια είναι μια μοναδική προσωπικότητα, όποια ηλικία ή παρελθόν κι αν έχει, η οποία μάλιστα, καθώς εξελίσσεται, παρουσιάζει συχνά συναισθηματικές διακυμάνσεις και απρόβλεπτες αντιδράσεις.

Το ίδιο κλίμα εμπιστοσύνης και αμοιβαίου σεβασμού πρέπει να επικρατεί και μέσα στις τάξεις. Η παιδαγωγική της παρουσίας διευκολύνει την αμοιβαία γνωριμία και κατανόηση μεταξύ μαθητών και καθηγητών. Όταν μειώνεται η απόσταση που τους χωρίζει λόγω της διαφορετικής ηλικίας και της επιστημονικής κατάρτισης του καθηγητή και όταν ο εκπαιδευτικός πλησιάζει το παιδί, χωρίς βέβαια να εξισώνεται μαζί του, τότε αυτό αισθάνεται ασφάλεια, νιώθει άνετα και, τελικά, αποκτά αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση.

Το έργο μας όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, δεν τελειώνει με την απλή μετάδοση γνώσεων στην αίθουσα διδασκαλίας και στον πίνακα. Συνεχίζεται στα διαλείμματα, στις κάθε είδους εξωδιδασκτικές δραστηριότητες, στις εκδρομές, στις εκπαιδευτικές επισκέψεις, στις αθλητικές συναντήσεις. Παντού η παρουσία του πραγματικού Μαρριανού παιδαγωγού είναι αισθητή, δυναμική, αλλά συνάμα διακριτική. Είναι πάντα παρών την κατάλληλη στιγμή, προλαβαίνει και αποτρέπει τις δυσάρεστες καταστάσεις, ηρεμεί τα πνεύματα, προστατεύει το μικρό ή τον αδύναμο, καθοδηγεί, συμβουλεύει. Αυτή η συνεχής παρουσία κοντά στα παιδιά οδηγεί στη διαμόρφωση ενός συγκεκριμένου εκπαιδευτικού ύφους, που χαρακτηρίζεται από την απλότητα, το οικογενειακό πνεύμα και τη συνεχή διαθεσιμότητα. Με τη στάση μας δίπλα τους, με το ενδιαφέρον που δείχνουμε, με το διάλογο και την προσοχή μας στα λόγια των νέων μαθητών και μαθητριών μας κερδίζουμε την εμπιστοσύνη τους και τους βοηθάμε να μας ανοιχτούν. Και τα παιδιά, όταν ανοίγονται σε άτομα που εκτιμούν, έχουν να πουν πολλά για τις προσωπικές τους δυσκολίες, για τις βασανιστικές τους αμφιβολίες, για τα επίμονα ερωτηματικά, αλλά και για τις αδυναμίες που εντοπίζουν στη λειτουργία του σχολείου. Εμείς μένουμε κοντά τους, τα ακούμε, τα βοηθάμε να προσδιορίσουν τα χαρίσματα αλλά και τα όριά τους, να δημιουργήσουν νέους τρόπους συμπεριφοράς προς τους άλλους, να αναζητήσουν νέες αξίες και ιδανικά ζωής και να καλλιεργήσουν την κοινωνική τους ευαισθησία.

Αυτή την παρουσία την δείχνουμε κυρίως στις στιγμές της επιπολαιότητας, της αντίδρασης και της αστάθειας, που αποτελούν άλλωστε χαρακτηριστικά της παιδικής και της εφηβικής τους ηλικίας. Ακόμη πιο κοντά βρισκόμαστε στους νέους και στις νέες που μειονεκτούν, που είναι αποπροσανατολισμένοι και αποθαρρυσμένοι. Τους

βλέπουμε αντιμέτωπους με σοβαρές δυσκολίες στις σπουδές τους, με έλλειψη αποδοχής από τους συμμαθητές τους, με αδιαφορία για το χριστιανικό μήνυμα, καταβεβλημένους από τις οικογενειακές διενέξεις και την έλλειψη αυτοεκτίμησης. Σ' αυτά κυρίως τα παιδιά, που γίνονται συνήθως επιθετικά και βίαια, δείχνουμε την έμπρακτη συμπόνια μας εφαρμόζοντας την εντολή του Ιδρυτή μας: *«Δείξτε σε αυτά τα παιδιά απεριόριστη καλοσύνη, ενδιαφερθείτε για τα προβλήματά τους και μη διστάζετε να δείχνετε σε κάθε περίπτωση ότι τα εκτιμάτε και τα αγαπάτε όλα, ακόμη περισσότερο λόγω του γεγονότος ότι είναι λιγότερο ευνοημένα από τα προνόμια της τύχης και τα αγαθά της φύσης».*

Με αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο πετυχαίνουμε την προληπτική επαγρύπνηση, αλλά, συγχρόνως, εξασφαλίζουμε τη συνειδητή πειθαρχία, δηλαδή πείθουμε για την αναγκαιότητα της ύπαρξης και για την αξία του σεβασμού των κανόνων που διέπουν τη σχολική ζωή. Πράγματι, η συνεχής παρουσία κοντά στα παιδιά, παρόλο που προλαβαίνει πολλές αρνητικές καταστάσεις, δεν τις εμποδίζει όλες. Γι' αυτό πρέπει ο εκπαιδευτικός να προσέχει καταρχήν τη δική του συμπεριφορά. Να είναι σοβαρός, ψύχραιμος, να μην κάνει διακρίσεις, να ξέρει τι θέλει από τα παιδιά, να τους υποδεικνύει τα λάθη τους και να επαναλαμβάνει με υπομονή τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις τους. Έτσι, ακόμα κι όταν χρειαστεί να τιμωρήσει, κυρίως τότε οφείλει να είναι φειδωλός και πολύ προσεκτικός. Ποτέ δεν ωθεί τα πράγματα στα άκρα, δεν επιβάλλει κυρώσεις οργισμένος, γιατί τότε η τιμωρία εκλαμβάνεται σαν έκρηξη οργής ή σαν εκδίκηση. Αντίθετα, παραμένει ήρεμος και διακριτικός, έτσι ώστε τα παιδιά να δέχονται την τιμωρία ως μια πράξη που γίνεται για το καλό τους.

Όλοι καταλαβαίνουμε στο σημείο αυτό ότι η Μαριανή Παιδαγωγική στοχεύει στην παροχή μιας ολοκληρωμένης παιδείας, που αγκαλιάζει όλο το είναι του παιδιού και δεν αρκείται μόνο στον εμπλουτισμό των γνώσεών του. Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, πρέπει να εφαρμόζουμε αδιάλειπτα την αρχή της Παρουσίας, να βρισκόμαστε συνεχώς ανάμεσα στα παιδιά, να ζούμε μαζί τους και να μοιραζόμαστε τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς τους. Παράλληλα όμως, πρέπει να κάνουμε αυτοκριτική και να ρωτάμε τον ίδιο μας τον εαυτό: Πόσο χρόνο αφιερώνω στα παιδιά; Πόσο διαθέσιμος είμαι; Οι σχέσεις με τους μαθητές και με τις μαθήτριές μου βασίζονται στο γνήσιο και ειλικρινές ενδιαφέρον ή είναι τυπικές, αν όχι υστερόβουλες; Όταν κάποιο παιδί είναι κλειστό, εσωστρεφές, στενοχωρημένο, απομονωμένο, τι κάνω για να το πλησιάσω, να το βοηθήσω, να του συμπαρασταθώ; Κι όταν καταλαβαίνω ότι οι δυνάμεις μου δεν είναι αρκετές για να το βοηθήσω, πόσο αναζητώ τη βοήθεια των συναδέλφων μου ή τις εξειδικευμένες γνώσεις της Παιδαγωγικής Συμβούλου των σχολείων μας; Τελικά, εξαντλώ όλα τα μέσα που μου προσφέρει η προσωπική μου κατάρτιση, το ενδιαφέρον των συναδέλφων μου και, πάνω απ' όλα η βαρύτητα της Μαριανής μου αποστολής;

Κλείνοντας θα ήθελα να σας θυμίσω ότι σε αυτό το επίπονο αλλά και ιερό έργο της σωστής διαπαιδαγώγησης των νέων έχουμε μετά το Μέγα Διδάσκαλο, τον Ιησού Χριστό, δύο φωτεινά πρότυπα. Πρώτα, την Παναγία μας, εκείνη που διαπαιδαγώγησε τον Υιό του Θεού. Ήταν πάντοτε και συνεχώς παρούσα στο έργο της Λύτρωσης των ανθρώπων: από το «ιδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρῆμα Σου» του Ευαγγελισμού, στο

«ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ» στην πρώτη δημόσια εμφάνιση του Χριστού στην Κανά της Γαλιλαίας αλλά και εκεί, δίπλα στο σταυρό του Γολγοθά... Πράγματι, η παρουσία της Παναγίας σε όλες αυτές τις στιγμές είναι ταπεινή και διακριτική, αλλά συγχρόνως δυναμική και ζωντανή.

Για εμάς όμως τους Μαριανούς παιδαγωγούς υπάρχει κι ένα άλλο υψηλό πρότυπο: ο Ιδρυτής μας Άγιος Μαρκελλίνος, ο οποίος μοιράστηκε την ταπεινή ζωή των πρώτων Αδελφών, για να μπορέσει να τους καθοδηγήσει καλύτερα στο δύσκολο ξεκίνημα της εκπαιδευτικής τους δράσης, και που δεν έπαυσε να επισκέπτεται τα σχολεία και να τους συμβουλεύει παρά μόνον όταν τον εγκατέλειψαν οι φυσικές του δυνάμεις.

Αυτά τα δύο φωτεινά πρότυπα ας μας εμπνέουν και ας μας καθοδηγούν όλους μας στην καθημερινή παιδαγωγική μας αποστολή. Ως εκπαιδευτικοί των Μαριανών Λεοντείων Λυκείων έχουμε χρέος να είμαστε βαθείς γνώστες του αντικειμένου μας, να επιμορφωνόμαστε πάνω στις εξελίξεις και στις προόδους της επιστήμης μας, αλλά, συγχρόνως, να είμαστε ανοιχτοί στη ζωή και κοντά στα παιδιά που μας έχουν εμπιστευθεί. Η σωστή διαπαιδαγώγησή τους θα είναι η υψηλότερη ανταμοιβή μας.

Ερωτήσεις για προβληματισμό και συζήτηση

- 1.** Πώς νομίζετε ότι η αρχή της Παρουσίας θα μπορούσε να εφαρμοσθεί από το Μαρριανό εκπαιδευτικό και σε χώρους εκτός του σχολείου;
- 2.** Πιστεύετε ότι η αρχή της Παρουσίας του Μαρριανού εκπαιδευτικού πρέπει να διαφοροποιείται ανάλογα με την ηλικία των παιδιών; Εφαρμόζεται αλλιώς στην κάθε εκπαιδευτική βαθμίδα (Δημοτικό – Γυμνάσιο – Λύκειο) και, αν ναι, ποια πρέπει να είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της εφαρμογής της στην κάθε περίπτωση;
- 3.** Περιγράψτε ένα περιστατικό από την προσωπική σας θητεία στο Λεόντειο Λύκειο, από το οποίο να φαίνεται η σύνδεση της αρχής της Παρουσίας του εκπαιδευτικού με την πειθαρχία των μαθητών.
- 4.** Κάποιοι υποστηρίζουν ότι η συνεχής παρουσία του εκπαιδευτικού ανάμεσα στα παιδιά περιορίζει κατά πολύ την ελευθερία των κινήσεων και την άνεση στην ανάληψη πρωτοβουλιών και, τελικά, επιβραδύνει την ωρίμανση των παιδιών και την εκ μέρους τους απόκτηση του αισθήματος της υπευθυνότητας. Ποια είναι η δική σας άποψη;
- 5.** Πιστεύετε ότι η παρουσία του Μαρριανού εκπαιδευτικού ανάμεσα στα παιδιά εξαλείφει την απόσταση που είναι αναγκαίο να υπάρχει μεταξύ τους και, επομένως, μειώνει το κύρος και το σεβασμό των μαθητών προς το πρόσωπό του; Μήπως κρύβεται ο κίνδυνος ανάπτυξης μιας υπερβολικής και, κατά συνέπεια βλαπτικής, οικειότητας μεταξύ δασκάλου/καθηγητή και μαθητών;

“Η Ευλάβεια προς την Παναγία”

Εισηγητές:

αδ. Ιγνάτιος Καπετάνος – Ζούρας Παντελής

Η Μαρριανή παιδαγωγική δεν αποτελεί μια αφηρημένη θεωρητική έννοια, αλλά μια στάση ζωής που καθημερινά γίνεται ή οφείλει να γίνεται πράξη σε κάθε Μαρριανό σχολείο από κάθε Μαρριανό Παιδαγωγό. Μέσα από τα γενικά γνωρίσματα ενός Μαρριανού δασκάλου είναι ίσως δύσκολο ή και αδύνατο να ξεχωρίσουμε εκείνο που έχει την πιο βαρύνουσα σημασία, διότι όλα είναι αλληλένδετα μεταξύ τους. Μοιάζουν με μια αλυσίδα που, αν σπάσει, χάνει την αρχική της ομορφιά και δύναμη. Υπάρχουν λοιπόν αρκετές βασικές αξίες που εμπνέουν και καθοδηγούν τους Μαρριανούς εκπαιδευτικούς σύμφωνα με την παιδαγωγική του ιδρυτή των Μαρριανών σχολείων Άγιο Μαρκελλίνο Champagnat. Μια από αυτές είναι η ουσιώδης και βαθιά ευλάβεια στην Παναγία, την ταπεινή Μαρία, τη Μητέρα του ίδιου του Θεού· την πρώτη Ηγουμένη της Αδελφότητας των Μαρριανών κατά τον πατέρα Champagnat. Μια ευλάβεια που πηγάζει από την ανάγκη των Μαρριανών να αναγγείλουν το Ευαγγέλιο στους νέους αλλά μέσα από μια ιδιαίτερη οδό, το γνήσιο πρόσωπο της Παναγίας, που οδηγεί στο Ευαγγέλιο.

Ζούμε σε μια χώρα που ιστορικά έχει δεθεί με την Αειπάρθενο Μαρία. Η παράδοσή μας είναι γεμάτη από ιστορίες και θαύματά της που μαρτυρούν την παρουσία της ανάμεσά μας αλλά και την πηγαία ευλάβεια των Ελλήνων προς εκείνη. Ίσως ο λειτουργικός στίχος – προσευχή προς τη Θεοτόκο «τίν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθηναι, Μητερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ἀπό τίν σκέπην σου» να είναι ο πιο ενδεικτικός της ευλάβειας αυτής, που γίνεται ακόμη πιο δυνατή ιδιαίτερα σε δύσκολες στιγμές. Αυτό βέβαια δεν είναι κάτι τυχαίο. Οι ρίζες της δυνατής αυτής πίστης βρίσκονται στα πρώτα κίβλα βήματα της Εκκλησίας που αναγνωρίζει στο πρόσωπο της Μαρρίας την προαναγγελθείσα από τις Γραφές «Νέα Εύα», τη Μητέρα του Μεσσία, του Λυτρωτή, τη Μητέρα του Θεού. Γι’ αυτό και από τις πρώτες Οικουμενικές Συνόδους της αποδίδονται οι όροι «Θεοτόκος, Παναγία και Αειπάρθεος». Τα υπόλοιπα είναι απλά σταγόνες που γέμισαν το ποτάμι της ελληνικής παράδοσης και μπόλιασαν την πίστη των περισσότερων Ελλήνων. Ακόμα ένα δείγμα της πίστης αυτής είναι και οι περίπου οκτακόσιες επωνυμίες που χρησιμοποιεί ο ελληνικός λαός για την Παναγία, όπως Μεγαλόχαρη, Γρηγορούσα, Ελευθερώτρια, Ελεούσα, Οδηγήτρια, Φανερωμένη κ.α.

Μέσα όμως και από τη ζωή και το έργο του Αγίου Μαρκελλίνου βλέπουμε την

ιδιαίτερη θέση της Παναγίας στη Μαριανή Παιδαγωγική Παράδοση. Αναμφισβήτητη και απέραντη ήταν η τοποθέτηση του πατέρα Champagnat ως προς την απεριόριστη εμπιστοσύνη του προς την Αειπάρθενο Μαρία. Συχνά επαναλάμβανε στους Frères: «Και όταν ακόμη όλη η γη είναι εναντίον μας, δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε, εάν η Παναγία είναι με το μέρος μας». Όταν είχε εμπιστευθεί μια δύσκολη υπόθεση στη Θεοτόκο, ήταν πεπεισμένος, παρά τις δυσκολίες που θα συναντούσε, ότι όλα θα πήγαιναν κατ' ευχήν. «Μην ανησυχείτε καθόλου, έλεγε, η Παναγία θα εισακούσει την προσευχή μας και όλα θα τακτοποιηθούν προς όφελός μας».

«Μη διατάζετε, έλεγε επίσης στους Frères, να προστρέχετε στην Αειπάρθενο Μαρία σε κάθε σας δυσκολία. Δε θα σας διαφεύσει ποτέ, διότι είναι η Μητέρα μας, η προστάτιδά μας, η αρχηγός μας, η των πάντων χορηγός, η συνήθης Βοηθός, η πρώτη Ηγουμένη της Αδελφότητάς μας».

Η διδασκαλία του Αγίου Μαρκελλίνου σχετικά με το ρόλο της Παναγίας στη ζωή αλλά και στην επιτυχημένη πορεία του έργου κάθε Μαριανού (αδελφού ή λαϊκού) μπορεί να συνοψισθεί στα ακόλουθα σημεία:

- * «Η Θεοτόκος αποτελεί το πρότυπο του Μαριανού Παιδαγωγού».
- * «Η Παναγία, όπως έπαιξε το βασικό της ρόλο στην ιστορία της Σωτηρίας, έτσι έχει και ένα ρόλο να παίξει στη ζωή κάθε μαθητή. Οι γιορτές της και τα γεγονότα προς τιμή της πρέπει να τονίζονται ιδιαίτερα στα Μαριανά σχολεία».
- * «Η ευλάβεια προς την Παναγία πρέπει να αποτελεί προσωπικό γνώρισμα των μαθητών της Αδελφότητας και σ' αυτή τη ζωή και στην αιωνιότητα».
- * «Στη διάρκεια της σχολικής ζωής ωριμάζει ο νους και ο συναισθηματικός κόσμος του παιδιού· η Παναγία έχει ένα σπουδαίο ρόλο να παίξει σ' αυτή την ωρίμανση».
- * «Όλο το εκπαιδευτικό μας έργο, για να έχει αποτελεσματικότητα, θα πρέπει να εμπνέεται από την παρακάτω πεποίθηση: **Τα πάντα στον Ιησού διαμέσου της Παναγίας, τα πάντα στην Παναγία για τον Ιησού**».

Μέσα επίσης από το καταστατικό της αδελφότητας διαβάζουμε και κατανοούμε σε τι συνίσταται αυτή η ευλάβεια προς την Παναγία:

«Η Παναγία, παιδαγωγός του Ιησού στη Ναζαρέτ, εμπνέει τη στάση μας απέναντι στους νέους. Η αποστολική μας δράση είναι μια συμμετοχή στην πνευματική της μητρότητα.

Θαυμάζουμε τη διακριτικότητα και την ταπεινοφροσύνη της Θεοτόκου, πιστή στην αποστολή της να σαρκωθεί μέσα της ο Θεός για τη σωτηρία των ανθρώπων. Με την απλότητά της, τον ενθουσιασμό της και την καλοσύνη της οδηγεί το Χριστό στον Ιωάννη τον Πρόδρομο, τον αποκαλύπτει στους βοσκούς και τους Μάγους. Με υπομονή αναμένει την ώρα του Θεού, έτοιμη να μεσολαβήσει, για να τύχει ενός σημείου, που θα τονώσει την πίστη των μαθητών του Χριστού. Κατόπιν αποσύρεται και παραχωρεί τη θέση της στον Ιησού.

Ξαναβρίσκει τη θέση της στον πόνο και στην ταπείνωση του Σταυρού, πριν αναλάβει το ρόλο της μητέρας στους κόλπους της Εκκλησίας.

Προσανατολίζουμε τους νέους προς τη Θεοτόκο, ώστε να την γνωρίσουν καλύτερα και να την θεωρούν ως φάρο φωτεινό, που οδηγεί στο Χριστό».

Υπάρχουν τρία στάδια μέσα στην αληθινή ευλάβεια προς την Αειπάρθενο Μαρία: **η παράκληση, η μίμηση, η οικειότητα**. Όταν αγαπάμε κάποιον, έχουμε το όνομά του και την ανάμνησή του παντοτινά μέσα στην καρδιά μας. Αρχίζουμε να ικετεύουμε τη Μαρία, διότι νιώθουμε την ανάγκη της βοήθειάς της. Έπειτα την αγαπάμε όλο και περισσότερο και νιώθουμε την ανάγκη να της μοιάσουμε. Τότε προσπαθούμε να την μιμηθούμε. Στην πραγματικότητα είναι η περισσότερο μιμητή ανάμεσα στους αγίους, διότι δεν έχει κάνει παρά ταπεινά έργα. Ο Θεός έκανε τα θαυμαστά έργα μέσα από αυτήν. Για να την μιμηθούμε, νιώθουμε την ανάγκη να την γνωρίσουμε καλύτερα, μελετούμε το μυστήριό της, διαβάζουμε ό,τι την αφορά. Όσο περισσότερο την γνωρίζουμε, τόσο περισσότερο την αγαπάμε και επιθυμούμε να εισέλθουμε μέσα στην οικειότητά της.

Σύμφωνα με τον π. Champagnat, η Παναγία πρέπει να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για κάθε Μαριανό Αδελφό και Λαϊκό, διότι στο πρόσωπό της έβρισκε τα χαρακτηριστικά αλλά και τα μέσα του παιδαγωγού που οραματιζόταν:

- ✓ Είναι γυναίκα και λαϊκή.
- ✓ Είναι σύζυγος και μητέρα.
- ✓ Παιδαγωγός του Ιησού στη Ναζαρέτ.
- ✓ Πιστεύει και ζει έμπρακτα την πίστη της.
- ✓ Μας εμπνέει στον τρόπο να πλησιάσουμε τους νέους.
- ✓ Φωτίζει την πίστη μας.
- ✓ Κινείται στα πλαίσια της ανθρώπινης φύσης της.

Από το μήνυμα της 19ης Γενικής Σύναξης των Μαριανών Αδελφών το 1993 διαβάζουμε: «**Πιστεύουμε ότι είμαστε καλεσμένοι να ακολουθήσουμε το Χριστό όπως η Παναγία. Η ίδια μας εμπνέει τον τρόπο να ζούμε και να ενεργούμε**». Είναι βέβαια σαφές πως και οι λαϊκοί που επιλέγουν να βρίσκονται και να διδάσκουν σε ένα Μαριανό σχολείο εμπνέονται από έναν τέτοιο τρόπο ζωής και ενεργούν με αντίστοιχη ευσέβεια. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα μέσα από την εκπαιδευτική συμπεριφορά και την προσπάθεια που καταβάλλεται απ' όλους τους αδελφούς και λαϊκούς για την επίτευξή της. Συγκεκριμένα καταβάλλεται προσπάθεια:

- ✓ Να ζούμε την καθημερινότητά μας όπως την έζησε η Παναγία, με πίστη, αγάπη και ελπίδα.
- ✓ Η ζωή μας να είναι εναρμονισμένη με το περιβάλλον μας και το σύγχρονο τρόπο ζωής και να δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στη συνοχή μεταξύ ζωής, μόρφωσης και πίστης.
- ✓ Να είμαστε στη διάθεση των άλλων, ιδιαίτερα των νέων, εμπνεόμενοι από τη στάση της Θεοτόκου: ταπεινοφροσύνη, απλότητα, αυταπάρνηση, σεβασμό.
- ✓ Να εκτελούμε με πίστη το θέλημα του Θεού, όπως η Παναγία, ακόμα κι αν πρόκειται για κάτι απρόοπτο και άγνωστο σε μας.

- ✓ Να προσανατολίζουμε τις καρδιές των νέων προς την Παναγία, που αποτελεί την οδό που οδηγεί προς το Χριστό.
- ✓ Να προσευχόμαστε επικαλούμενοι συχνά το όνομά της, να τελούμε τα Θεία Μυστήρια, να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας, να συμμετέχουμε με ενεργό τρόπο στις δραστηριότητες της εκπαιδευτικής μας κοινότητας.
- ✓ Να αξιοποιούμε όλους εκείνους τους τρόπους που είναι ικανοί να συμβάλλουν στη δημιουργία ενός κλίματος, όπου θα βασιλεύουν η ελευθερία, η αγάπη, η αποφασιστικότητα, η αυταπάρνηση, η αλληλεγγύη.
- ✓ Να κάνουμε συχνά αυτοκριτική και να επαληθεύουμε αν η εκπαιδευτική μας δράση είναι εναρμονισμένη με τις Ευαγγελικές και Θεομητορικές αξίες.

Αντίστοιχες είναι και οι παιδαγωγικές δραστηριότητες που πηγάζουν από αυτή την ευλάβεια στο πρόσωπο της Παναγίας και μπορεί κάποιος να διακρίνει σε ένα Μαριανό σχολείο. Οι δραστηριότητες αυτές πιστεύουμε πως είναι ανεξάντλητες, διότι κάθε εκπαιδευτικός που εμπνέεται αληθινά από τη Μαριανή παιδαγωγική και έχει βαθιά πίστη στο πρόσωπο της Παναγίας και του Χριστού βρίσκει καθημερινά λύσεις και τρόπους, για να δημιουργήσει με τους νέους σχέσεις ειλικρινείς, κατά τον τρόπο της Παναγίας, σεβόμενος τις επιλογές τους που αποσκοπούν άλλωστε στην ανάπτυξη και στην ωρίμανσή τους. Μέσα λοιπόν από την τακτική ενημέρωση και επιμόρφωσή μας αλλά και μέσα από τις δικές σας προτάσεις, σκέψεις, πρακτικές θα μπορέσουν να διευρυνθούν και να γίνουν ακόμη πιο αποτελεσματικές οι παιδαγωγικές δραστηριότητες της Μαριανής μας κοινότητας.

Ερωτήσεις για προβληματισμό και συζήτηση

1. Ποιες παιδαγωγικές δραστηριότητες – πρακτικές θα προτεινάτε προκειμένου οι μαθητές μας να έρθουν πιο κοντά στο πρόσωπο της Παναγίας και να κατανοήσουν πως η ευλάβεια προς εκείνη είναι κάτι ουσιαστικό και ελπιδοφόρο για την ίδια τους τη ζωή;
2. Τι σημαίνει για ένα Μαριανό εκπαιδευτικό: «*Εργάζομαι κατά το παράδειγμα της Παναγίας*»; Η ευλάβεια στο πρόσωπο της Παναγίας συμπεριλαμβάνει και την εργασία κατά το παράδειγμά της;
3. Σε τι μπορεί να συνίσταται κατά τη γνώμη σας για ένα Μαριανό εκπαιδευτικό η «*Ευλάβεια στην Παναγία*»;
4. Όπως προαναφέρθηκε, είναι δύσκολο ή και αδύνατο να ξεχωρίσουμε κάποια από τις Μαριανές αξίες ως εκείνη με την πιο βαρύνουσα σημασία, διότι όλες είναι αλληλένδετες μεταξύ τους. Αν όμως δεχόμασταν πως η «*Ευλάβεια στην Παναγία*» είναι το κέντρο της Μαριανής διδασκαλίας, πώς θα δικαιολογούσατε εσείς το συμπέρασμα αυτό;

“Η Απλότητα και το Οικογενειακό Πνεύμα”

Εισηγητές:

αδ. Γεώργιος Ρούσος – Κώστας Ιωάννης

Εισαγωγικές Σκέψεις

Την εποχή που ο Άγιος Μαρκελλίνος ίδρυσε την Εκπαιδευτική Αδελφότητα, η θέση του κληρικού ήταν ιδιαίτερα ξεχωριστή μέσα στην κοινωνία και προ πάντων μέσα σε μια μικρή κοινωνία, αποτελούμενη από ανθρώπους απλούς και αμόρφωτους, που ζούσαν στην ύπαιθρο και το μόνο που τους απασχολούσε ήταν πώς να καλύψουν τις καθημερινές τους ανάγκες διαβίωσης καλλιεργώντας τη γη και φροντίζοντας τα ζώα τους. Η καλλιέργεια της ψυχής και του πνεύματος δεν τους απασχολούσε καθόλου.

Βλέποντας αυτή την πνευματική «φτώχεια» ο νεόφερτος εφημέριος στην κωμόπολη του La Valla σκέφθηκε ότι κάτι έπρεπε να κάνει και χωρίς καθυστερήσεις. Η σκέψη που τον απασχολούσε ήδη από τότε που φοιτούσε στο ιεροσπουδαστήριο, να ασχοληθεί ιδιαίτερα με τα μικρά παιδιά, του φαινόταν τώρα που βρισκόταν στη θέση του εφημερίου επιτακτική ανάγκη. Και η απλή σκέψη και επιθυμία του έγινε όραμα.

«Δεν μπορώ να δω ένα παιδί χωρίς να θέλω να του πω πόσο ο Θεός το αγαπά».

Χρέος μου είναι «να οδηγήσω τα παιδιά στο Χριστό μέσω της Παναγίας».

Οι δύο αυτές σύντομες και απλές σκέψεις απετέλεσαν την «πυξίδα» για την υλοποίηση του παιδαγωγικού του οράματος.

Η Απλότητα

Πάνω στις λέξεις «Παναγία» και «παιδί» στήριξε όλη την αποστολική του δράση. Μέσα από αυτές τις δύο λέξεις πηγάζουν η **Απλότητα** και το **Οικογενειακό Πνεύμα**, που ο Άγιος Μαρκελλίνος θέλησε να τρέφεται η πνευματικότητά του και να χαρακτηρίζεται η αποστολή του, του ίδιου και όλων εκείνων που θα μοιράζονταν, στη συνέχεια, την αποστολή του.

Για το Μαρκελλίνο η **Απλότητα** αποτελούσε το πιο ισχυρό επικοινωνιακό του όπλο. Άφησε την άνετη κατοικία του για να ζήσει όπου και όπως οι μαθητές του. Δεν κλείστηκε «στον πολύτιμο πύργο» των γνώσεών του, δεν αναζήτησε τη δημοτικότητα, απέφευγε τη δημαγωγία. Με την ίδια στοργή και αγάπη πλησίαζε κάθε συνάνθρωπό του και

ιδιαίτερα τα παιδιά. Η απλότητά του εκδηλώνόταν αυθόρμητα όταν απευθυνόταν στους συνανθρώπους του είτε ήταν άξεστοι αγρότες ορεινών περιοχών είτε νεαρά άτομα είτε νέοι Αδελφοί της κοινότητάς του.

Κατά το παράδειγμα του Ιδρυτή μας η απλότητα δίνει ποιότητα στις ανθρώπινες σχέσεις μας, αποτελεί απαραίτητο στοιχείο για τη δημιουργία ευχάριστου εργασιακού κλίματος και εγγυάται την αποτελεσματικότητα της εκπαιδευτικής μας προσφοράς. Προσδιορίζει επίσης το χαρισματικό πλαίσιο της ιδιαιτερότητας του Μαριανού Σχολείου.

Το οικογενειακό πνεύμα

Ένα άλλο βασικό και χαρακτηριστικό στοιχείο της μαριανής εκπαιδευτικής κοινότητας είναι το **Οικογενειακό Πνεύμα**. Το οικογενειακό πνεύμα αποτελεί το φυσιολογικό και ζωτικό χώρο κάθε παιδαγωγικής προσπάθειας. Ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες του Ιδρυτή μας έγραφε: *«Ιδρύοντας την Αδελφότητά του ο Μ. Champagnat ήθελε να δημιουργήσει μια οικογένεια αφιερωμένη στη Θεοτόκο. Μέσα σε μια οικογένεια αυτό που ενώνει τα μέλη της και κυριαρχεί στα κοινά αισθήματα είναι η αυταπάρνηση, η αλληλοεξυπηρέτηση, η ευαγγελική αγάπη, η προσοχή και το ενδιαφέρον για την προσωπικότητα και το χαρακτήρα του άλλου, μια συμπεριφορά που ταιριάζει στα μέλη της ίδιας της φυσικής οικογένειας»*.

Όπως η φυσική οικογένεια έτσι και η εκπαιδευτική κοινότητα αποτελούν τον ιδανικό χώρο για την παιδεία. Το αδελφικό και θερμό περιβάλλον που βιώνουν όλα τα μέλη που αποτελούν τους δύο αυτούς χώρους, είναι αναντικατάστατοι όροι για την ανάπτυξη της προσωπικότητας του παιδιού. Η παιδεία είναι έργο συλλογικό. Όλοι οφείλουμε να συμμετέχουμε σε αυτό, μεταδίδοντας ο ένας στον άλλο τις εμπειρίες μας, με απλότητα και οικογενειακό πνεύμα.

Απλότητα και Οικογενειακό Πνεύμα

Με ιδιαίτερη χαρά σας συναντούμε σήμερα, σε μια ημερίδα που πραγματοποιείται στα πλαίσια της διαρκούς επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών των δύο Μαριανών σχολείων, με την κρυφή ή/και φανερή προσδοκία να γίνετε οι νέοι σοφοί της χριστιανικής διαπαιδαγώγησης των νέων στην Ελλάδα, έτσι όπως την οραματίστηκε ο ιδρυτής των Μαριανών Αδελφών Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat. Ελπίζουμε πως αυτή η ημερίδα θα σας βοηθήσει να κατανοήσετε καλύτερα τον παιδαγωγικό σας ρόλο, την παιδαγωγική ιδιαιτερότητα των σχολείων μας, έτσι ώστε να βοηθήσετε τους νέους μαθητές μας να σφυρηλατήσουν μια προσωπικότητα με χριστιανικό ήθος και αξιοπρέπεια, που θα σέβεται τον Θεό και τον άνθρωπο.

Μαζί θα εξετάσουμε τις αρετές της απλότητας και του οικογενειακού πνεύματος. Είναι δύο αρετές που έρχονται σε αντίθεση με την αλαζονική ψυχρότητα και τη μοναχική πορεία που κάθε εργαζόμενος, ιδιαίτερα ο πιο νέος, μπορεί να βιώσει στον εργασιακό του χώρο. Αξίζει λοιπόν να τις εξετάσουμε μια-μια όπως τους αξίζει.

Δεν είναι πάντα εύκολο να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των μαθητών μας και φυσικά δεν είναι δυνατόν να μας εμπιστευθούν όλοι οι μαθητές μας. Κρινόμαστε αυστηρά, συγκρινόμαστε, ενώ από μια κουβέντα ή στιγμιαία συμπεριφορά είναι δυνατόν να χάσουμε ή να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη τους. Ένα χαμόγελο, μια ματιά, η ενθάρρυνση, το προσωπικό μας ενδιαφέρον για τη σχολική πορεία, μια φιλική συμβουλή ενθουσιάζει και μας φέρνει πιο κοντά στο παιδί. Αντιθέτως, οι συνεχείς και πολλές φορές αδικαιολόγητες επιπλήξεις, η αλαζονική, επιστημονική, από έδρας μετάδοση γνώσεων, που δεν επιτρέπει δικαιώματα οποιασδήποτε αμφισβήτησης ή και απορίας, ο σκληρός επαγγελματισμός, απομακρύνει και αποθαρρύνει το μαθητή, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα της επίδοσής του. Όταν χτίζουμε υγιείς ανθρώπινες σχέσεις με τους μαθητές μας τότε απολαμβάνουμε τους καλούς καρπούς της παιδαγωγικής μας, που μας βοηθά να συνεχίσουμε το όλο και πιο απαιτητικό εκπαιδευτικό μας έργο. Να θυμάστε πάντα πως, εάν για όλα τα άλλα σχεδόν επαγγέλματα η αμοιβή είναι χρηματική, για τον εκπαιδευτικό είναι η ικανοποίηση της γνώσης των μαθητών του και η μετέπειτα επιτυχία τους.

Η διαθεσιμότητα και η απλότητα είναι το φάρμακο που βοηθά να επουλωθούν οι πληγές του εγωισμού. Οι σχέσεις μας είναι ικανές να αλλάξουν, όταν συνειδητοποιήσουμε πως αρκεί να κάνουμε σωστά και υπεύθυνα τη δική μας εργασία και πως ο καθένας μας είναι βοηθός και συνεργάτης του άλλου. Οφείλουμε να σεβόμαστε την εργασία και το μόχθο του κάθε εργαζομένου στο σχολείο μας και να μην αδικούμε με τις παρατηρήσεις μας εκείνους, που το σχολείο έχει προσλάβει για την καλύτερη εξυπηρέτησή μας στο εκπαιδευτικό μας έργο. Κανένας μας δεν είναι άριστος, όλοι κάνουμε και θα κάνουμε σφάλματα και λάθη. Κανένας δεν είναι ο άριστος επιστήμονας, ο “παντογνώστης”!... Και εάν υποθέσουμε πως υπάρχει κάποιος καλύτερος από όλους τους άλλους, αυτός, σε ένα Μαριανό σχολείο, οφείλει να γίνει ο καλός σύμβουλος των συναδέλφων του, το στήριγμά τους.

Όποια κι αν είναι η εργασία μας, θα πρέπει να γεμίσουμε την καρδιά μας με υπομονή, ταπεινοφροσύνη και μετριοφροσύνη, αρετές που συμπληρώνουν την απλότητα και ολοκληρώνουν τη συμπεριφορά μας. Έχοντας στην ψυχή μας αυτές τις χριστιανικές αρετές, αυξάνεται χωρίς κόπο η διαθεσιμότητά μας και η δημιουργικότητά μας. Δημιουργούμε από μόνοι μας τις καλύτερες δυνατές συνθήκες συνεργασίας, ενώ τα όποια προβλήματα λύνονται χάρη στο καλό κλίμα που έχουμε δημιουργήσει. Για να δημιουργήσουμε ένα κλίμα χριστιανικό, πρέπει να το θεμελιώσουμε και να το χτίσουμε πρώτα μέσα στη δική μας καρδιά, τη δική μας ψυχή, και μετά να προσπαθήσουμε να το εμφυτεύσουμε ή να το αναζητήσουμε στους άλλους.

Η έννοια του οικογενειακού πνεύματος έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη μαζικότητα του εκπαιδευτικού συστήματος. Πώς να νιώσουμε ως μια οικογένεια, με τόσα πολλά παιδιά, με τόσους πολλούς συναδέλφους; Πώς να αισθανθούμε οικεία με νέους που μόλις γνωρίσαμε και που έχουν ήδη διαμορφώσει ένα δικό τους χαρακτήρα, με συναδέλφους που ο καθένας έχει τις δικές του προτεραιότητες, προσωπικές και οικογενειακές;

Πράγματι, το οικογενειακό πνεύμα είναι πολύ πιο δυσνόητο απ' ό,τι η απλότητα. Σε αυτήν έχει περισσότερη σημασία η διάθεσή μας, η οργάνωση, η δημιουργικότητα, η θέλησή μας να γνωρίσουμε τους νέους μαθητές μας και τους συναδέλφους, πέρα από το καθημερινό μάθημα, πέρα από τη ρουτίνα του ωραρίου.

Ακόμη πιο δύσκολη είναι η ανάπτυξη του οικογενειακού πνεύματος με τους συναδέλφους, αφού πάντοτε ο ενήλικας είναι πιο απαιτητικός στις σχέσεις του, έχει ένα δικό του χαρακτήρα και έχει κατασταλάξει στις αρχές και τις αξίες που θα ακολουθήσει στη ζωή του. Στον αντίποδα του οικογενειακού πνεύματος θα συναντήσουμε τα «πηγαδάκια δυσारेστημένων συναδέλφων», οι οποίοι θα κρίνουν και θα κατακρίνουν τα πάντα. Αυτό είναι ανθρώπινο, αλλά θα μου επιτρέψετε να το χαρακτηρίσω ιδιαίτερα εγωιστικό, κάτι που δεν βοηθά το σύνολο, ενώ βλάπτει όσους συμμετέχουν σε αυτά. Θυμηθείτε πως η καλοπροαίρετη κριτική είναι πάντοτε εποικοδομητική, σε αντίθεση με τη συνεχή και κακοπροαίρετη κριτική, η οποία γίνεται ένα σαράκι που βλάπτει το σύνολο του οικοδομήματος. Γι' αυτό το λόγο, θα πρέπει να χτίσουμε μια υγιή κοινότητα με όλους εκείνους που συμμερίζονται τις αρχές και τους στόχους μας, με όσους θέλουν να εργαστούν για την υλοποίησή τους μαζί μας, σε μια ατμόσφαιρα οικειότητας, δεκτικότητας και αποδοχής του άλλου. Όλοι θα πρέπει να αισθανόμαστε άνετα αναμεταξύ μας, άξιοι σεβασμού και εκτίμησης, όποια εργασία κι αν κάνουμε ή κοινωνική θέση κι αν έχουμε.

Ολοκληρώνοντας τις σκέψεις μου περί απλότητας και οικογενειακού πνεύματος, θα ήθελα να επισημάνω πως και οι δύο αυτές αρετές του μαριανού εκπαιδευτικού έχουν κοινές συνισταμένες, ξεκινούν από την καθημερινή απλή «καλημέρα» και καταλήγουν στις κοινές φιλικές και οικογενειακές εκδηλώσεις, στις οποίες η αγάπη και η αλληλεγγύη κυριαρχούν. Καθ' όλη τη διδακτική σας πορεία στο Λεόντειο να θυμάστε πάντα πως, και στις δύσκολες στιγμές και στις χαρούμενες, η Λειπάρθεος Μαρία που προστατεύει και σκέπει τα σχολεία μας είναι κοντά σας για να σας στηρίξει, να σας ενθαρρύνει και να σας δείξει την ικανοποίησή της για το παιδαγωγικό σας έργο.

Ερωτήσεις για προβληματισμό και συζήτηση

- 1.** Πιστεύετε ότι η Απλότητα και το Οικογενειακό Πνεύμα συμβάλλουν στην ποιότητα των σχέσεών μας με τους μαθητές μας και με τους συναδέλφους μας;
- 2.** Διαπιστώσατε, όσο καιρό εργάζεστε στο Σχολείο μας, πράξεις ή/και σχέσεις παλαιότερων συναδέλφων που σας έκαναν να αισθάνεστε κι εσείς μέλη μιας μεγάλης εκπαιδευτικής οικογένειας ή κοινότητας;
- 3.** Αναφέρατε μερικές αρνητικές συμπεριφορές που θα μπορούσαν να εμποδίσουν τη δημιουργία καλών σχέσεων και την καλλιέργεια οικογενειακού πνεύματος μέσα στο χώρο του Σχολείου.

“Η Αλληλεγγύη μέσα στο χώρο του Σχολείου και από το Σχολείο προς την κοινωνία”

Εισηγητές:

Σεστρίνη Αντζελα – Κοκκαλάκη Μαρία

Πρόλογος

Ο Απόστολος Παύλος, του οποίου φέτος εορτάζουμε τη δισχιλιοστή επέτειο της γέννησής του – καθώς γεννήθηκε το 7 ή 8 μ.Χ. –, στην επιστολή προς τους Κορινθίους αναφέρει:

«Εξάλλου, αδελφοί μου, βλέπετε ποιοι είστε εσείς που σας κάλεσε ο Θεός· δεν βρίσκονται ανάμεσά σας πολλοί σοφοί με τα ανθρώπινα κριτήρια. Αλλά αυτούς που ο κόσμος τούς θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς· κι αυτούς που ο κόσμος τούς θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς· κι αυτούς που ο κόσμος τούς θεωρεί περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι».

Προς Κορινθίους Α' 1, 22-28

Πιστός στις προτροπές του Ευαγγελίου ο πατέρας Champagnat είχε πάντα ως πρώτη προτεραιότητά του τις ανάγκες των φτωχών και μιλούσε γι' αυτές με κάθε ευκαιρία. Στο βίο του Αγίου Μαρκελλίνου διαβάζουμε: **«Καθώς ήταν άνθρωπος της δράσης, το απέδειξε έμπρακτα όταν φιλοξένησε στην κοινότητα ένα ορφανό αγόρι. Η διαπαιδαγώγησή του ήταν δύσκολη, οι Frères ήθελαν να τον διώξουν. Εκείνος όμως επέμεινε και τελικά το παιδί μεγαλώνοντας έγινε ένας πολύ καλός Μοναχός».**

Ακολουθώντας το πνεύμα του Ιδρυτή μας και μιμούμενοι το παράδειγμά του, οι Μαρριανοί Αδελφοί και οι λαϊκοί συνεργάτες τους έδειχναν και δείχνουν πάντα την προτίμησή τους σε όλους εκείνους που χαρακτηρίζονται «απόκληροι» της κοινωνίας.

«Σ' αυτή την αγάπη για όλους τους νέους, ιδιαίτερα τους πιο φτωχούς, αναγνωρίζουμε ένα από τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά της Μαρριανής Αποστολής», διαβάζουμε στη Μαρριανή Παιδαγωγική Αποστολή (§55). Η έμπρακτη συμπόνια που

χαρακτήριζε το Μαρκελλίνο εμπυυχώνει τη στάση μας απέναντι σ' αυτούς που μας έχουν εμπιστευθεί. Έχουμε στην καρδιά μας το λόγο του: **«Να φροντίζετε ιδιαίτερα τα φτωχά παιδιά, τα πιο αμόρφωτα και αυτά που βρίσκονται στο κοινωνικό περιθώριο. Δείξτε σ' αυτά τα παιδιά απεριόριστη καλοσύνη, ενδιαφερθείτε για τα προβλήματά τους και μη φοβάστε να δείχνετε σε κάθε περίπτωση ότι τα εκτιμάτε και τα αγαπάτε όλα, ακόμη περισσότερο λόγω του γεγονότος ότι είναι λιγότερο ευνοημένα από τα προνόμια της τύχης και τα αγαθά της φύσης».** (§63) Δείχνουμε ιδιαίτερη φροντίδα για τους αδύνατους και ψυχικά πληγωμένους μαθητές, για τους μαθητές που βρίσκονται σε επικίνδυνες καταστάσεις. Δημιουργούμε το κατάλληλο γι' αυτούς μαθησιακό περιβάλλον, ώστε να αποκτήσουν τις απαραίτητες γνώσεις, να εκτιμήσουν τις δυνατότητές τους και να πετύχουν.

Τόσο θεωρητικά αλλά κυρίως με συγκεκριμένες πράξεις αλληλεγγύης, καλλιεργούμε στα παιδιά και στους νέους την αλληλεγγύη, τη διάθεση προσφοράς κάθε είδους βοήθειας προς τον συνάνθρωπο, μαθαίνοντάς τους ότι αποτελεί, ιδιαίτερα σήμερα, μία ηθική επιταγή που αφορά όλη την ανθρωπότητα. **Η ανεκτικότητα, ο διάλογος, η αποδοχή, ο σεβασμός, η αμοιβαία υποστήριξη αποτελούν τις ουσιώδεις παραμέτρους ώστε η αλληλεγγύη να αποκτήσει το ουσιαστικό της νόημα,** αυτό που δεν στηρίζεται στην υπεροπτική βοήθεια του πλούσιου προς τον ανήμπορο αλλά στην πραγματική αγάπη που δίνει χωρίς ανταλλάγματα, ώστε να υπάρχει ισότητα ευκαιριών, στοργή και άνοιγμα στις πραγματικές ανάγκες του συνανθρώπου μας.

Η 19^η Γενική Συνέλευση των Μαριανών Αδελφών στο κεφάλαιο «Αλληλεγγύη» αναφέρει τα εξής: **«Η μέριμνα για εξαιρετικά αποτελέσματα, η φήμη και το κέρδος να μην αποτελούν εμπόδιο στο άνοιγμα των σχολείων μας προς αυτούς που είναι λιγότερο προικισμένοι ή ανήκουν σε οικογένειες αδύνατες οικονομικά».** Η αλληλεγγύη δεν είναι ένα αόριστο συναίσθημα συμπάθειας ή επιφανειακός οίκτος αλλά μία σταθερή και διαρκής απόφαση για αφιέρωση στο κοινό καλό. Η αλληλεγγύη είναι ο δρόμος προς την ειρήνη. **«Είναι μία στάση κατά την οποία οι πιο ισχυροί αισθάνονται υπεύθυνοι για τους πιο αδύνατους και οι πιο αδύνατοι κάνουν ό,τι μπορούν για το καλό όλων»**, μάς λέει ο Αδελφός Charles Howard στην εγκύκλιο “Ένα επειγόν κάλεσμα : Κοινωνική πρόνοια” (σ. 306).

Ας δούμε λοιπόν, εμείς, ποιοί στις αρχές της Μαριανής Παιδαγωγικής, πώς βιώνουμε την αλληλεγγύη μέσα και έξω από τα Σχολεία μας.

Αλληλεγγύη μέσα στο χώρο του Σχολείου

Αλληλεγγύη προς ποιους;

Με την ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών, ο Άγιος Μαρκελλίνος είχε στο νου του κυρίως τους λιγότερο ευνοημένους νέους. Το ίδιο και η δική μας προτίμηση

κατευθύνεται προς αυτούς που στερούνται την ισορροπημένη οικογενειακή ζωή, την επαρκή φοίτηση και τη διαπαιδαγώγηση στις ηθικές αξίες:

- παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες
- παιδιά με χαμηλή αυτοεκτίμηση (ακόμα και καλοί μαθητές)
- παιδιά με οικογενειακά προβλήματα (έλλειψη στοργής ή υπερπροστασία, εμπειρίες βίας – εγκατάλειψης – εκμετάλλευσης,...)
- παιδιά με οικονομικά προβλήματα
- νέοι σε κίνδυνο (ναρκωτικά – αλκοόλ – συμμορίες εφήβων)
- παιδιά που δεν είχαν ποτέ την ευκαιρία να γνωρίσουν τις βασικές χριστιανικές και πανανθρώπινες αξίες

Μέσα στις τάξεις μας συναντούμε παιδιά και νέους που είναι αποπροσανατολισμένοι και αποθαρρυσμένοι. **Για μερικούς από αυτούς η ζωή είναι ένας καθημερινός αγώνας.** Τους βλέπουμε αντιμέτωπους με σοβαρές δυσκολίες στα μαθήματά τους, χωρίς αυτοπεποίθηση, με έλλειψη αποδοχής από τους συμμαθητές τους. Πολλοί επίσης βρίσκονται μακριά από την Εκκλησία, δεν έχουν βιώσει την Αγάπη του Θεού γι' αυτούς και όλα όσα αφορούν την πίστη, που μπορεί να αποτελέσει στήριγμα και να δώσει νόημα στην ύπαρξή τους, τους είναι άγνωστα ή εντελώς αδιάφορα.

Με ποιον τρόπο;

- Θεσμός Εποπτών
- Θεσμός Συμβούλων Καθηγητών
- Δάσκαλος
- Εκπαιδευτική Ψυχολόγος
- Υπεύθυνοι Ποιμαντικής
- Προγράμματα επανεκπαίδευσης για μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες
- Ομάδα προσωπικής συμπαράστασης
- Αποφυγή ταπεινωτικών ή ειρωνικών εκφράσεων
- Ενθάρρυνση με το βλέμμα και με το λόγο
- Ενίσχυση της αυτοπεποίθησης του αδύναμου μαθητή
- Παρότρυνση των νέων να ανακαλύψουν τα χαρίσματά τους και να τα αξιοποιήσουν με τον καλύτερο τρόπο
- Αποφυγή βιαστικών κρίσεων
- Ευαισθητοποίηση των παιδιών και κυρίως των αδύναμων στις ανάγκες των συνανθρώπων τους, ώστε να αισθανθούν ότι προσφέρουν

«Η δυνατή μας πίστη, που μας κάνει να βλέπουμε στο πρόσωπο του “φτωχού” την εικόνα του Ιησού, ο οποίος ταπεινώθηκε και έγινε “φτωχός” για μας, πρέπει να εμπνέει στην ψυχή μας μεγάλο σεβασμό και άπειρη αγάπη για το αδύναμο παιδί.»

Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat

Αλληλεγγύη από το Σχολείο προς την Κοινωνία

Αλληλεγγύη προς ποιους;

«Γι' αυτούς που κανένας δεν πλησιάζει,
που κανένας άλλος δεν προσέχει.
Γι' αυτούς που δεν κινούν
το ενδιαφέρον κανενός.»

“Οι Μαριανοί Αδελφοί σήμερα”
Μήνυμα της 17ης Γενικής Συνέλευσης

Πού τους συναντούμε;

- σε ιδρύματα
- στο δρόμο
- σε περιθωριοποιημένες οικογένειες
- μοναχικά άτομα

Με ποιον τρόπο;

Καθοδηγούμε τους μαθητές μας να συμμετέχουν σε δραστηριότητες που τους φέρνουν σε επαφή με συγκεκριμένες καταστάσεις “φτώχειας”. Τους διαπαιδαγωγούμε στην αλληλεγγύη, παρουσιάζοντάς την ως μία επιβεβλημένη στάση, που αφορά όλη την ανθρωπότητα, δεδομένης της αλληλεξάρτησης των λαών, αλλά και ως βασικό χαρακτηριστικό της χριστιανικής μας ζωής.

- Δεχόμενοι στα Σχολεία μας νέους που ανήκουν στους λιγότερο ευνοημένους
- Οργανώνοντας bazars
- Εράνους
- Κουμπαράδες
- Συγκέντρωση ρουχισμού – τροφίμων
- Προσωπική επαφή και παρουσία μας ανάμεσά τους
(Εξόρμηση Αγάπης – Όμιλοι Κοινωνικής Αλληλεγγύης)
- Υποστήριξη Οργανώσεων και Κινημάτων
που αγωνίζονται για την πείνα, τη φτώχεια, τα ανθρώπινα δικαιώματα...
- Αλληλεγγύη από Μαριανούς Αδελφούς και Λαϊκούς εκτός Σχολείου:
Παιδιά του δρόμου¹ – Πίστη και Φως² – Κοινότητα Ρουμανίας³ –
FMSI⁴ – Παρουσία Μαριανών στην UNESCO⁵ –
Μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες⁶...

- 1 Παιδιά του δρόμου:** Από το 1984 ο αδ. Ματθαίος Λεβαντίνος ασχολείται με παιδιά και νέους, οι οποίοι έχουν εγκαταλείψει την οικογένειά τους και βιώνουν επικίνδυνες καταστάσεις στους δρόμους της Αθήνας. Ο αδ. Ματθαίος τους προσεγγίζει και με πολλή αγάπη και υπομονή προσπαθεί να τους απομακρύνει από τα κυκλώματα όπου είναι αναμειγμένοι. Τους προτείνει ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, βρίσκοντάς τους νόμιμη εργασία και βοηθώντας τους να δημιουργήσουν τη δική τους οικογένεια.
- 2 Πίστη και Φως:** Παγκόσμια οργάνωση με κοινότητες που απαρτίζονται από άτομα με ειδικές ανάγκες, τους γονείς και τους φίλους τους. Τη στιγμή που πολλά άτομα με νοητική υστέρηση στερούνται το δικαίωμα στη ζωή πριν ακόμα γεννηθούν ή άλλα εγκαταλείπονται μόλις έρθουν στον κόσμο, η “Πίστη και Φως” επιδιώκει να γίνει μάρτυρας της αγάπης του Θεού γι’ αυτούς και τις οικογένειές τους, να είναι ο τόπος όπου νιώθουν ότι τους αποδέχονται και εκτιμούν την παρουσία τους. Σήμερα υπάρχουν 1.300 κοινότητες σε 75 χώρες του κόσμου. Στην Ελλάδα υπάρχουν 4 κοινότητες, όλες στην Αθήνα, στις οποίες συμμετέχουν ενεργά Frères και λαϊκοί και από τα δύο Λεόντεια.
- 3 Κοινότητα Ρουμανίας:** Η Κοινότητα των Μαρριανών Αδελφών στο Βουκουρέστι, στην οποία ζει και δραστηριοποιείται και ένας Έλληνας Frère, ο αδ. Γεώργιος Βιδάλης, ασχολείται με τα παιδιά που ζουν εγκαταλελειμμένα στο δρόμο ή που βιώνουν καταστάσεις βίας και εκμετάλλευσης από την οικογένειά τους. Τους προσφέρει μία εστία – ένα καταφύγιο – όπου μπορούν να νιώσουν τη φροντίδα και το ενδιαφέρον των Αδελφών, να θέσουν στόχους στη ζωή τους και να ξεφύγουν από τους κινδύνους που τα απειλούν.
- 4 FMSI (Fondazione Marista per la Solidarietà Internazionale):** αναγνωρισμένη επίσημα μη κυβερνητική οργάνωση με συγκεκριμένο κοινωνικό σκοπό. Εμπνευσμένο από την Αποστολή των Μαρριανών Αδελφών, το Ίδρυμα αυτό έχει ως στόχο να προωθήσει καινοτόμες ιδέες και πρακτικές πρωτοβουλίες υπέρ των παιδιών, κυρίως εκείνων που είναι περισσότερο ευάλωτα και παραμελημένα. Το FMSI εργάζεται στους ακόλουθους τομείς: εκπαίδευση των λαών στη δικαιοσύνη, την ειρήνη, την αλληλεγγύη, τα δικαιώματα του παιδιού, υπεράσπιση των δικαιωμάτων του παιδιού στην UNESCO και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς, χτίσιμο σχολείων και αγορά εξοπλισμού σε χώρες του τρίτου κόσμου, συντονισμός προγραμμάτων για τη στήριξη παιδιών που βρίσκονται σε κίνδυνο.
- 5 Παρουσία Μαρριανών στην UNESCO:** Η 20^ή Γενική Συνέλευση των Μαρριανών Αδελφών θέλησε να ανοίξει νέους δρόμους στην αποστολή του Τάγματος σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση, την αλληλεγγύη και τον επανευαγγελισμό. Για το λόγο αυτό, εδώ και δύο χρόνια υπάρχει εκπρόσωπος των Μαρριανών Αδελφών στο Γραφείο της UNESCO στη Γενεύη, ο οποίος ασχολείται με θέματα δικαιωμάτων του παιδιού.
- 6 Μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες:** Τα τελευταία χρόνια οι Μαρριανοί Αδελφοί, μαζί με ορισμένους λαϊκούς εκπαιδευτικούς από τα δύο Λεόντεια, παραδίδουν δωρεάν μαθήματα ελληνικής γλώσσας σε μετανάστες που ζουν και εργάζονται στην Αθήνα. Τα μαθήματα παραδίδονται στο κτήριο της Μονής, στην Αγία Κυριακή.

Μέσα από τις δραστηριότητες αλληλεγγύης στόχος μας είναι να εκπαιδύσουμε τα παιδιά και τους νέους **για τη ζωή!** Ένα Σχολείο που θέλει να ονομάζεται και να είναι χριστιανικό, πρέπει να έχει κύριο σκοπό, όχι μόνο τη μόρφωση των μαθητών του στα γράμματα, στις επιστήμες και στις τέχνες, αλλά και την καλλιέργειά τους σε αξίες και αρετές, στις οποίες θα μπορέσουν να στηρίξουν τη ζωή τους στο μέλλον.

«Το να ενσωματώσεις τον άνθρωπο που ζει στο περιθώριο μέσα στην κοινωνία, σημαίνει ότι δέχεσαι το χάρισμά του, γιατί κάθε άνθρωπος έχει κάτι το ιδιαίτερο να μοιραστεί με τους άλλους για τη δημιουργία ενός κόσμου πιο δίκαιου και αληθινού. Σημαίνει ότι μαθαίνεις από αυτόν. Γιατί να μάθεις από το “φτωχό”; Όχι γιατί είναι φτωχός, αλλά γιατί είναι **ΑΝΘΡΩΠΟΣ** και χάρη σ’ αυτή την ιδιότητα η εμπειρία του είναι πηγή γνώσης για την ανθρωπότητα.»

Jean Vanier

Επίλογος

«Βρίσκομαι στο Quevedo, πόλη του Ισημερινού, από τις 24 Ιουλίου και επιστρέφω στις αρχές Οκτωβρίου. Η πόλη βρίσκεται 170 χιλ. από το Quito, έχει κλίμα τροπικό, υγρό και ζεστό. Η αλλαγή περιβάλλοντος (αλλαγή ώρας, κλίμα, διατροφή, καθημερινός ρυθμός ...), όλα ήταν δύσκολα στην αρχή. Τώρα συνήθισα, εκτός από το φαγητό, που μου προκαλεί προβλήματα, και τα κουνούπια, που με οδήγησαν την πρώτη βδομάδα σε ένα είδος κλινικής και σε ένεση πενικιλίνης για να θεραπευτεί μία φλεγμονή στο πόδι. **Όταν όμως η φτώχεια είναι ο γείτονάς σου, παύεις να ασχολείσαι με τον εαυτό σου.**

Είμαι λοιπόν με παιδιά και νέους 5 έως 15 ετών σε μία μαριανή αποστολή. Κάθε παιδί είναι μία δραματική ιστορία: η μητέρα στη φυλακή, κακομεταχείριση, ναρκωτικά, βία κάθε μορφής. Χάρη στη μαριανή αποστολή μπορούν να πάνε σχολείο. **Η δουλειά των παιδαγωγών είναι μία δουλειά υπομονής και αγάπης.** Τα παιδιά αρχίζουν να έχουν σχεδόν φυσιολογικές αντιδράσεις. Μου θυμίζουν πολύ τα παιδιά που είδαμε στο Ρίο ντε Ζανέιρο. Κάθε Παρασκευή βράδυ επιστρέφουν στην οικογένειά τους, όταν αυτό είναι εφικτό, για να συναντήσουν την πραγματικότητα μία ακραίας φτώχειας. Εμείς πρέπει να βρισκόμαστε κοντά και στους γονείς, για να τους μάθουμε να διαχειρίζονται τα λίγα χρήματα που έχουν καμιά φορά. Ο λόγος: έλλειψη χρημάτων σημαίνει ανύπαρκτο πιάτο φαγητού και η κάθε οικογένεια έχει 9 – 10 παιδιά ...

Είμαι λοιπόν κοντά τους, τους βοηθώ να κάνουν τα μαθήματά τους, κάνουμε μαζί δραστηριότητες και είμαστε εκεί όταν παίζουν, γιατί **συχνά η βία έρχεται στην επιφάνεια και πρέπει να αντιδράσεις με αυστηρότητα αλλά και στοργή. Παρά τις δύσκολες στιγμές,** όπως όταν συνοδεύω τα παιδιά στις επισκέψεις των γονιών τους στη φυλακή ή σε συνοικίες έξω από το Quevedo, σε χώρους ανθυγιεινούς που πρέπει να δεις από κοντά για να μετρήσεις το βαθμό της φτώχειας μέσα στην οποία ζουν αυτά τα παιδιά, **είμαι πολύ ευτυχημένη που ζω αυτή την εμπειρία και είμαι ευχαριστημένη που τη μοιράζομαι μαζί σου.**

Το κείμενο αυτό είναι απόσπασμα από e-mail που έλαβα στις 8 Σεπτεμβρίου 2008

από την Annie Girka, γαλλίδα εκπαιδευτικό σε αποστολή στον Ισημερινό. Με την Annie και το Fr. Miguel ήμασταν στο Mendes της Βραζιλίας, πέρσι, ως εκπρόσωποι της Επαρχίας μας, του Hermitage, στο Παγκόσμιο Συνέδριο για τη Μαριανή Αποστολή. Η Annie από τότε είχε εκφράσει την επιθυμία να προσφέρει χρόνο και δυνάμεις σε παιδιά και νέους που ζουν μέσα στη φτώχεια.

Ο Γενικός Ηγούμενος Fr. Sean Sammon στην Εγκύκλιο «Νέες καρδιές για ένα νέο κόσμο», που προετοιμάζει την 21^η Γενική Σύναξη, που θα γίνει το Σεπτέμβριο του 2009, αναφέρει: **«Εάν ο Μαρκελλίνος ζούσε σήμερα, θα μας προειδοποιούσε για τον κίνδυνο ενός στείρου επαγγελματισμού στη θεώρηση και εκτέλεση του εκπαιδευτικού μας έργου και θα μας ενθάρρυνε να γίνουμε... αδελφια των φτωχών παιδιών και νέων που είμαστε καλεσμένοι να υπηρετήσουμε».**

Ερωτήσεις για προβληματισμό και συζήτηση

1. *«Η δουλειά των παιδαγωγών είναι μία δουλειά υπομονής και αγάπης».* Πώς θα μπορούσαμε να γίνουμε πιο τολμηροί, ώστε να πλησιάσουμε παιδιά και νέους, που βρίσκονται στο Σχολείο μας και αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα συμπεριφοράς;
2. *«Όταν η φτώχεια είναι ο γείτονάς σου, παύεις να ασχολείσαι με τον εαυτό σου».* Τι σημαίνει για σένα αυτή η φράση;

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ

Εισηγητές:

Κώστας Δημήτριος – Λασκαράτου Σοφία

 α ήταν παράλειψη, αν ολοκληρώναμε την παρουσίαση των βασικών στοιχείων της Μαρριανής παιδαγωγικής μας αποστολής, χωρίς να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι καλούμαστε σήμερα να αναλάβουμε αυτή την αποστολή όλοι μαζί, Αδελφοί και Λαϊκοί.

Τα τελευταία χρόνια η διδασκαλία της Εκκλησίας ως κοινότητας – κοινωνίας επέτρεψε κυρίως να καταλάβουμε ότι τα διάφορα μέλη της μπορούν και πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους, μέσα σε ένα πνεύμα συνεργασίας και μοιράσματος των χαρισμάτων του καθενός, για να συμμετάσχουν πιο αποτελεσματικά στην αποστολή της Εκκλησίας.

Σ' αυτό το πλαίσιο η αποστολή του χριστιανικού σχολείου, που αποτελείται από μία κοινότητα ανθρώπων αφιερωμένων στο Θεό και πιστών Λαϊκών, έχει μια ιδιαίτερη σημασία και φανερώνει έναν πλούτο που αξίζει να ανακαλύψουμε και να αξιολογήσουμε. Αυτή η αποστολή απαιτεί από όλα τα μέλη της εκπαιδευτικής κοινότητας τη συνειδητοποίηση ότι επαφίεται στους εκπαιδευτικούς να είναι μάρτυρες του Ιησού Χριστού. Όπως οι μοναχοί, που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στο Θεό, καλούνται να είναι μάρτυρες της ιδιαίτερης κλήσης τους και να αποτελούν μέσα στη σχολική κοινότητα σημείο αναφοράς των Ευαγγελικών αξιών, το ίδιο ζητείται από τους λαϊκούς εκπαιδευτικούς να ασκούν την αποστολή τους στην Εκκλησία, ζώντας με πίστη την κλήση τους μέσα στη ζωή του σχολείου.

Αν παρατηρήσουμε τις στατιστικές, ο αριθμός των Μαρριανών σχολείων και των μαθητών τους συνεχώς αυξανόταν κατά τη διάρκεια της ιστορίας, με εξαίρεση τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Το 1965 οι Αδελφοί έφτασαν τους 9.752. Από τότε μέχρι σήμερα παρατηρείται μία μείωση του αριθμού των Αδελφών, τη στιγμή που, όμως παραδόξως, ο αριθμός των μαθητών και των σχολείων βαίνει αυξανόμενος. Αυτό το φαινόμενο μπορεί να εξηγηθεί, αν υπολογίσουμε την παρουσία των Λαϊκών στα Μαρριανά έργα.

Η 20ή Γενική Συνέλευση του Μαρριανού Τάγματος ανέλυσε την πραγματικότητα του Τάγματος σε παγκόσμιο επίπεδο και αναγνώρισε ότι παρόλο που οι Αδελφοί ήταν λιγότεροι, το Τάγμα δεν ήταν ποτέ τόσο εξαπλωμένο όσο στο τέλος του 20ού αιώνα. Εάν η παρουσία σε παγκόσμιο επίπεδο του Μαρριανού χαρίσματος και της Μαρριανής παιδαγωγικής μπόρεσε να αναπτυχθεί σε αυτό το σημείο, είναι χάρη στα εκατομμύρια των Λαϊκών που ενσωματώθηκαν στη Μαρριανή Αποστολή.

Η παρουσία και η συμμετοχή των Λαϊκών στα Μαρριανά έργα ξεκινάει από πολύ παλιά· κυρίως, όμως, μετά το 1903, χρονιά κατά την οποία εκδιώχθηκαν οι Μαρριανοί Αδελφοί από τη Γαλλία. Οι Αδελφοί, που σκορπίστηκαν σε όλο τον κόσμο, αναγκάστηκαν να προσαρμόσουν τη Μαρριανή παιδαγωγική σε διάφορες χώρες με διαφορετικούς πολιτισμούς. Παράλληλα, οι κοινωνικές εξελίξεις, οι συνεχείς αιτήσεις για εγγραφές στα Μαρριανά σχολεία και οι αυξανόμενες απαιτήσεις από την πρόοδο της επιστήμης, της τεχνολογίας και από τις αλλαγές στον τομέα της εκπαίδευσης, δεν ήταν δυνατόν να ικανοποιηθούν μόνο από τις κοινότητες των Μαρριανών Αδελφών. Τότε, οι Αδελφοί εντάσσουν στις παραδοσιακές εκπαιδευτικές τους δομές λαϊκούς συνεργάτες.

Είναι η ιστορική στιγμή κατά την οποία γίνεται το πέρασμα από το σχολείο των Frères – που διευθύνεται από μία κοινότητα Αδελφών, στο «Μαριανό σχολείο» – που εμψυχώνεται από μία εκπαιδευτική «κοινότητα» αποτελούμενη από Αδελφούς και Λαϊκούς.

Το «Μαριανό σχολείο» δε δημιουργήθηκε από τη μία μέρα στην άλλη. Ακολούθησε μία εξελικτική πορεία, κατά την οποία οι συνεργάτες εκπαιδευτικοί συνειδητοποίησαν την αξία τους ως μέλη μιας χριστιανικής κοινότητας στην οποία η Εκκλησία δεν υπάρχει χωρίς τους Λαϊκούς. Αν ο Λαϊκός μένει παθητικός ή απομακρύνεται, το σύνολο αποδυναμώνεται. Ο Λαϊκός συμμετέχει στην αποστολή του ως μέλος της Εκκλησίας.

Από ένα σχολείο των Frères, όπου ο Λαϊκός θεωρούνταν συνεργάτης και με τον οποίο οι Αδελφοί στην καλύτερη περίπτωση μοιράζονταν το ιδανικό, το πνεύμα, την εργασία, στο πλαίσιο μιας καλής συνεργασίας, γίνεται το πέρασμα, μετά από μία μακρά περίοδο ωρίμανσης, στο μοίρασμα ενός «παιδαγωγικού σχεδίου» και μιας κοινής «κληρονομιάς», ενός «χαρίσματος» και μιας «αποστολής». Ο «συνεργάτης εκπαιδευτικός» αρχίζει να θεωρείται μέσα στο τάγμα όχι μόνο ως ένας εργαζόμενος υπάλληλος, που αντικαθιστά ή συμπληρώνει τον Αδελφό, αλλά ως κληρονόμος και μέτοχος ενός χαρίσματος. Δεν πρόκειται για ένα στρατηγικό εγχείρημα ώστε να καλυφθεί το κενό από τη μείωση των Μαριανών Αδελφών αλλά για μία απάντηση στην κλήση αυτών που μαρτυρούν ότι επιθυμούν να μοιραστούν τη Μαριανή πνευματικότητα με τους Αδελφούς.

Δεκατέσσερις λαϊκοί συμμετείχαν στο 19^ο Γενικό Συμβούλιο του τάγματος, ως «ιδιαίτεροι προσκεκλημένοι». Ήταν συνεργάτες των Αδελφών σε διάφορους χώρους, όπως η διεύθυνση των σχολείων, ο σύλλογος γονέων, οι χριστιανικές ομάδες νέων κ.λ.π.

Ο Fr. Benito, Γενικός ηγούμενος του Τάγματος, υπογράμμισε το 1997:

«Σε μια Εκκλησία πολύ σημαντικό είναι να αναγνωρίσουμε την κλήση στην οποία ο Θεός καλεί τον καθένα και να δεχθούμε την αλληλεπίδραση και την ανταλλαγή των ιδιαίτερων χαρισμάτων μας. Το να απομονωθούμε από τους Λαϊκούς, να μη μοιραστούμε μαζί τους την αποστολή και την πνευματικότητά μας, θα μας στερήσει από τα χαρίσματα με τα οποία το Άγιο Πνεύμα τούς έχει προικίσει. Άνδρες και γυναίκες μπορούν να αποτελέσουν μια ξεχωριστή δυναμική κατά την ανανέωση του τάγματος».

Το 2001, για πρώτη φορά στην ιστορία του τάγματος, οι 18 λαϊκοί που κλήθηκαν ως παρατηρητές στην 20ή Γενική Συνέλευση, συμμετείχαν με δικαίωμα λόγου σε όλες τις δραστηριότητές της. Η Γενική Συνέλευση κάλεσε Αδελφούς και Λαϊκούς να εμβαθύνουν στη Μαριανή τους ταυτότητα και να προσδιορίσουν τις διαφορετικές μορφές της μέσα στο Τάγμα.

Η Γενική Συνέλευση ζήτησε, επίσης, από το Γενικό Συμβούλιο να δημιουργήσει τις δομές εκείνες που θα έκρινε απαραίτητες, ώστε να στηρίξει από την πλευρά του Τάγματος την κοινή αποστολή Αδελφών και Λαϊκών και την υπηρεσία τους στην εκπαίδευση και τη χριστιανική διαπαιδαγώγηση των παιδιών και των πιο φτωχών και περιθωριοποιημένων νέων.

Αυτή η απαίτηση υλοποιήθηκε στο Α' Παγκόσμιο Συνέδριο που έγινε στο Mendes της Βραζιλίας. Στο Mendes διαπιστώθηκε ότι ο δρόμος που ανοίχτηκε εδώ και χρόνια, **μια πορεία κοινής ζωής και αποστολής μεταξύ Αδελφών και Λαϊκών, είναι σήμερα μία πραγματικότητα που έχει ωριμάσει** σε όλο το Τάγμα, με σεβασμό στους διάφορους τρόπους λατρείας και στην πολιτισμική διαφορά των 76 χωρών όπου οι Μαρριανοί είναι παρόντες. Δε μιλάμε τόσο για Αδελφούς και Λαϊκούς, όσο για «Μαρριανούς του Champagnat». **Το συνέδριο φάνηκε πεπεισμένο ότι το Άγιο Πνεύμα μάς σπρώχνει σ' αυτήν την κοινή πορεία.** Πρόκειται για μία κοινή κλήση που βιώνεται μέσα στην αποστολή, την πνευματικότητα, τη διαπαιδαγώγηση των νέων.

Η συμμετοχή μας στη Μαρριανή αποστολή μάς καλεί να δεχτούμε ελεύθερα και γενναιόδωρα το χάρισμα του Μαρκελλίνου Champagnat και προϋποθέτει ότι:

- ❖ Έχουμε **Πίστη** στο Θεό και **Ελπίδα** στη λυτρωτική δύναμη του χριστιανικού μηνύματος.
- ❖ Έχουμε το ίδιο **όραμα** με τον Άγιο Μαρκελλίνο: «*Να διαπαιδαγωγήσουμε το νέο άνθρωπο, ώστε να εξελιχθεί σε αυτόνομη προσωπικότητα με χριστιανικές αρχές και αξίες*».
- ❖ Εφαρμόζουμε τις **Μαρριανές Παιδαγωγικές αξίες**, που μελετήσαμε προηγουμένως.
- ❖ Έχουμε **αγάπη** προς τους μαθητές μας και μεταξύ μας. Διότι: «*Για να διαπαιδαγωγήσουμε σωστά τα παιδιά, πρέπει να τα αγαπάμε και να τα αγαπάμε όλα το ίδιο*», όπως έλεγε ο Άγιος Μαρκελλίνος. Και διότι δεν μπορούμε να μεταδώσουμε το μήνυμα της αγάπης στους μαθητές μας, αν δεν είμαστε εμείς μεταξύ μας αγαπημένοι.

Που σημαίνει ότι

- Εκτιμούμε τον κάθε συνάδελφο,
- Αναγνωρίζουμε την προσφορά του,
- Δεν τον κρίνουμε και συνεργαζόμαστε εποικοδομητικά μαζί του.

Αγάπη προς το μαθητή σημαίνει ότι :

- ✓ προετοιμάζομαι όσο καλύτερα μπορώ για να του μεταδώσω τις κατάλληλες γνώσεις
- ✓ προσπαθώ να του μεταδώσω τα ανθρωπιστικά ιδανικά και τις χριστιανικές αξίες
- ✓ τον παροτρύνω
- ✓ του αφιερώνω τον ελεύθερο χρόνο μου
- ✓ του συμπαραστέκομαι στις δύσκολες στιγμές του
- ✓ δεν περιφρονώ τον αδύνατο
- ✓ δεν ειρωνεύομαι
- ✓ σέβομαι την προσωπικότητά του
- ✓ υπομένω
- ✓ συγχωρώ.

Θα κλείσουμε αυτήν την ημερίδα με την ίδια φράση που ξεκινήσαμε, **με τα λόγια του Αγίου Μαρκελλίνου** που αποτελούν τη βάση της Μαρριανής Παιδαγωγικής και την ουσία της αποστολής μας:

*«Για να διαπαιδαγωγήσουμε σωστά τα παιδιά,
πρέπει να τα αγαπάμε και να τα αγαπάμε όλα το ίδιο»*

Ευαγγελική Περικοπή

“Εσείς είστε το αλάτι της γης. Αν όμως το αλάτι αλλοιωθεί, πώς θα ξαναγίνει αλμυρό; Σε τίποτα δεν αξίζει πια, παρά μόνο, αφού πεταχτεί έξω, να πατιέται από τους ανθρώπους. Εσείς είστε το φως του κόσμου. Δεν μπορεί μια πόλη να κρυφτεί, όταν είναι χτισμένη πάνω σε βουνό. Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά πάνω στο λυχνοστάτη και έτσι λάμπει σε όλους όσοι είναι μέσα στο σπίτι. Έτσι ας λάμπει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας, που είναι στους ουρανούς. ”

(κατά Ματθαίον ε', 13-16)

Προσευχή της Ειρήνης

Κύριε, κάνε με όργανο της Ειρήνης Σου.
 Όπου υπάρχει μίσος, να σκορπίζω την αγάπη
 όπου αδικία, να φέρνω τη συγχώρεση
 όπου διαφωνία, να εμπνέω την ενότητα
 όπου πλάνη, να φέρνω την αλήθεια
 όπου αμφιβολία, να σπέρνω την πίστη
 όπου απελπισία, την ελπίδα
 όπου σκοτάδι, να ακτινοβολώ φως
 όπου θλίψη, να σκορπίζω τη χαρά.
 Θεϊέ Δάσκαλε,
 ας μην επιζητώ να παρηγορηθώ, αλλά να παρηγορώ
 ας μη ζητώ να αγαπηθώ, αλλά να αγαπήσω
 όχι να γίνω κατανοητός, αλλά να κατανοήσω,
 διότι μόνο προσφέροντας, παίρνει κανείς
 μόνο ξεχνώντας τον εαυτό του, ανακαλύπτει
 μόνο συγχωρώντας, συγχωρείται
 μόνο πεθαίνοντας, βρίσκει κανείς την αιώνια ζωή.

Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης

«Μαθητές του Μαρκελλίνου Chagrapnat,

*Αδελφοί και Λαϊκοί μαζί,
σε μια κοινή αποστολή,
μέσα στην Εκκλησία και στον κόσμο,
ανάμεσα στους νέους,
ιδιαίτερα τους πιο εγκαταλειμμένους,
είμαστε σπορείς της Καλής Είδησης
(του Ευαγγελίου)
με ένα ιδιαίτερο Μαρριανό ύφος
στο χώρο του σχολείου
και σε άλλους χώρους διαπαιδαγώγησης.*

Ατενίζουμε το μέλλον με τόλμη και ελπίδα.»

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «Η ΜΑΡΙΑΝΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ - ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ»
ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΙΑΝΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2008.
Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΗΝ MACART, ΤΗΛ.: 210 5157336

ISBN: 978-960-89535-4-3